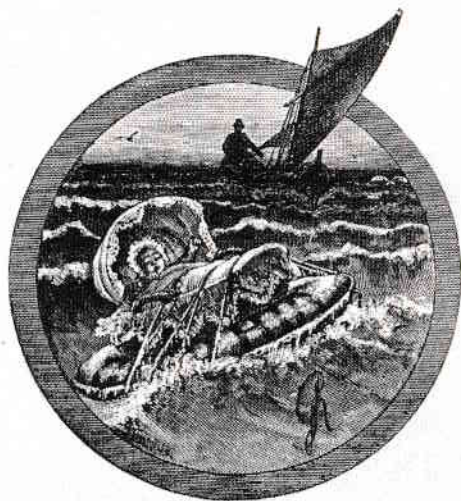

LBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne

Titlu: Contele de Chanteleine

Titlu original: L'Étoile du sud

Ilustrații: VJ.-V. Foulquier, A. de Bar, E. Morin 1864

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Traducător: Ion Hobana

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Steaua Sudului / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-298-2

821.133.1

Jules Verne

Steaua Sudului

Țara Diamantelor

de fostul misit Nathan. După ce termină cu bine lichidarea acestei afaceri, el veni în Franța pentru a fi împreună cu copiii săi adoptivi care, datorită muncii lui Cyprien, meritului său recunoscut, primirii pe care lumea savantă i-o făcuse la întoarcere și-au asigurat bunăstarea, după ce-și asiguraseră fericirea.

Cât despre Thomas Steel, reîntors în Lancashire cu douăzeci de mii de lire sterline, s-a căsătorit, vânează vulpi ca un gentleman și-și bea în fiecare seară sticla de Porto; și acesta nu e cel mai bun lucru pe care-l face.

Vandergaart-Kopje n-a secat încă și continuă să furnizeze anual, în medie, a cincea parte din diamantele exportate de Colonia Capului; dar niciun miner n-a avut norocul sau neșansa de mai găsi aici o altă *Stea a Sudului!*

SFÂRȘIT

Cuprins

Capitolul 1	Nemaipomeniți sunt francezii ăștia!
Capitolul 2	Pe câmpia diamantelor
Capitolul 3	Un pic de știință, dăruită cu multă prietenie
Capitolul 4	Vandergaart-Kopje
Capitolul 5	Prima exploatare
Capitolul 6	Obiceiuri de tabără
Capitolul 7	Surparea
Capitolul 8	Marea experiență
Capitolul 9	O surpriză
Capitolul 10	John Watkins reflectează
Capitolul 11	Steaua Sudului
Capitolul 12	Pregătiri de plecare
Capitolul 13	Străbătând Transvaal-ul
Capitolul 14	La nord de Limpopo
Capitolul 15	Un complot
Capitolul 16	Trădare
Capitolul 17	O cursă cu obstacole africană
Capitolul 18	Struțul care vorbește
Capitolul 19	Peștera minunată
Capitolul 20	Întoarcerea
Capitolul 21	Justiție venețiană
Capitolul 22	Un nou tip de mină
Capitolul 23	Statuia comandorului
Capitolul 24	O stea care dispare

Capitolul 1

Nemaipomeniți sunt francezii ăștia

— *Vorbiți, domnule, vă ascult!*

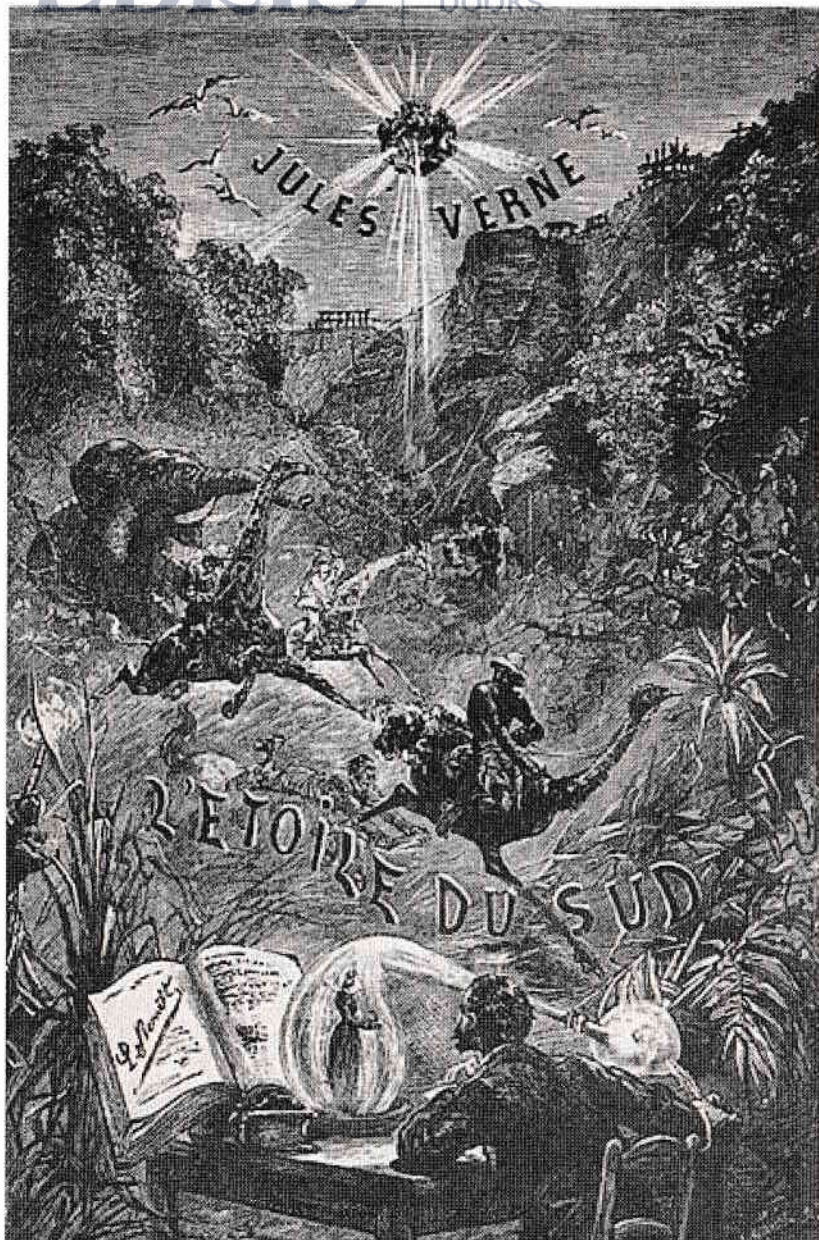
— Domnule, am onoarea să vă cer mâna domnișoarei Watkins, fiica dumneavoastră.

— Mâna Alicei?

— Da, domnule. Cererea mea pare să vă surprindă.

— O să mă iertați, totuși, dacă mi-e destul de greu să înțeleg de ce vi s-ar părea extraordinară. Am douăzeci și șase de ani. Mă numesc Cyprien Méré, sunt inginer de mine, — am fost al doilea din seria mea la absolvirea școlii Politehnice. Familia mea este onorabilă și onorată, cu toate că nu-i înstărită. Domnul consul al Franței în Colonia Capului poate să confirme toate acestea, dacă doriți, ca și prietenul meu Pharamond Barthès, temerarul vânător pe care îl cunoașteți bine, ca toată lumea în Griqualand. Mă aflu aici într-o misiune științifică, trimis de Academia de Științe și de Guvernul francez. Anul trecut, Institutul mi-a decernat premiul Houdart, pentru lucrările mele despre compoziția chimică a rocilor vulcanice din Auvergne. Memoriul meu asupra bazinului diamantifer al Vaal-ului, care este aproape terminat, va fi fără îndoială bine primit de lumea științifică. La întoarcerea din misiune, voi fi numit profesor adjunct la Școala de Mine din Paris; mi-am și reținut apartamentul, în strada Universității, numărul 104, la etajul al treilea. Anul viitor la întâi ianuarie, salariul meu se va ridica la patru mii opt sute de franci. Știu ca nu e o avere, dar, cu ceea ce îmi vor aduce lucrările personale, expertizele, premiile academice și colaborarea la revistele științifice, acest venit va fi aproape dublat. Aaug că, fiind modest, nu-mi trebuie mai mult ca să fiu fericit. Domnule, am onoarea să vă cer mâna domnișoarei Watkins, fiica dumneavoastră.

Numai după tonul ferm și hotărât al acestui mic discurs se putea vedea cu ușurință ca Cyprien Méré era obișnuit să meargă

totdeauna drept la țintă și să vorbească deschis.

Înfățișarea sa nu dezmințea impresia produsă de felul său de a vorbi, fiind aceea a unui tânăr ocupat îndeobște cu cele mai înalte raționamente științifice și care nu acorda vanităților mondene decât timpul strict necesar.

Părul sau șaten, tăiat scurt, barba blondă, tunsă aproape până la epidermă, simplitatea costumului sau de călătorie din doc gri, pălăria de pai ieftină pe care, intrând, o pusese cuviincios pe un scaun – cu toate că interlocutorul său rămăsese cu capul acoperit, cu lipsa de politețe caracteristică rasei anglo-saxone – totul în Cyprien Méré indica un spirit serios, după cum privirea lui limpede arata o inimă curată și o conștiință dreaptă.

Mai trebuie spus că acest tânăr francez vorbea foarte bine englezește, ca și cum ar fi trăit multă vreme în ținuturile cele mai britanice ale Regatului-Unit.

Domnul Watkins îl asculta trăgând dintr-o pipă lungă, așezat într-un fotoliu de lemn, cu piciorul stâng întins pe un taburet de pai, cu cotul sprijinit pe colțul unei mese grosolane, având în față o carafă cu gin și un pahar umplut pe jumătate cu aceasta băutură alcoolică.

Era îmbrăcat cu un pantalon alb, o haină de pânză groasă, albastră, o cămașă de flanela gălbuie, fără vestă și fără cravată. Sub pălăria imensă de pâslă, care părea înșurubată definitiv pe capul cărunț, se rotunjea o față buhăită și roșie, parc-ar fi fost injectată cu peltea de coacăze. Pe fata aceasta, puțin atrăgătoare, împodobită cu smocuri de barbă aspră de culoarea pirului, licăreau doi ochi mici, cenușii, care nu prea oglindeau răbdare și bunătate.

Trebuie să spunem deîndată, în apărarea domnului Watkins, că suferea groaznic de gută, ceea ce îl obliga să-și țină piciorul stâng înfășurat în bucăți de pânză; or, gută, în Africa Meridională, ca și-n alte țări, nu-i făcută să împlânzească firea oamenilor cărora le roade articulațiile.

Scena se petrecea la ferma domnului Watkins, pe la 29 grade latitudine la sud de Ecuator și 22 grade longitudine la est de meridianul Parisului, pe frontiera vestică a Statului Liber Orange, la nord de Colonia britanică a Capului, în centrul Africii

O tânără a intrat cu o tavă.

de Sud, sau anglo-olandeze. Această țară, pe care malul drept al fluviului Orange o desparte de marginile sudice ale marelui deșert Kalahari și căreia în vechile hărți se spune Griqualand, este numită în mod mai îndreptățit, de vreo zece ani, „Diamonds-Field”, Câmpia Diamanțelor.

Holul în care avea loc această întrevedere diplomatică se distingea atât prin luxul deplasat al câtorva piese de mobilier, cât și prin sărăcia altor detalii ale interiorului. Pardoseala, de exemplu, era din pământ bătut, dar așternută, pe alocuri, cu covoare groase și blănuri scumpe. Pe pereți, pe care nu-i acoperise niciodată un tapet oarecare, erau agățate o pendulă enormă din aramă cizelată, arme de preț de fabricații diferite, miniaturi englezești, încadrate în rame splendide. O sofa de pluș era așezată lângă o masă de lemn alb, bună cel mult pentru nevoile unei bucătării. Fotolii aduse din Europa își întindeau în zadar brațele către domnul Watkins, care prefera un jilț vechi, cioplit odinioară de propriile sale mâini. Totuși, în general, îngrămădirea obiectelor de valoare și mai ales acest talmeș-balmeș de piei de panteră, de leopard, de girafă și de tigru, aruncate pe toate mobilele, dădeau încăperii un aer de opulență barbară.

De altfel, era evident, prin forma plafonului, că această casa n-avea etaje. Ca și toate celelalte din regiune, ea era construită în parte din scânduri, în parte din lut și acoperită cu foi de zinc, așezate pe schelăria ei ușoară.

Se vedea de asemenea că locuința abia fusese terminată. În adevăr, era destul să te apleci pe una dintre ferestre ca să zărești, la dreapta și la stânga, cinci sau șase construcții părăsite, toate de același fel, dar de vârste diferite și într-o stare de degradare din ce în ce mai înaintată. Erau tot atâtea case pe care domnul Watkins le clădise, le locuise și le părăsise pe rând și care marcau într-un fel treptele înăvuirii sale.

Cea mai îndepărtată era făcută numai din bucăți de gazon și nu merita decât numele de colibă. Următoarea era clădită din lut, a treia din lut și din scânduri, a patra din lut și din zinc. Se vedea ce gamă ascendentă străbătuse domnul Watkins, datorită succesului îndeletnicirii sale.

Toate aceste clădiri, mai mult sau mai puțin dărăpănate, se ridicau pe o măgură, aproape de confluența Vaal-ului și a Modder-ului, cei doi principali afluenți ai fluviului Orange în această regiune a Africii de Sud. Jur împrejur, cât vedeai cu ochii, nu se zărea, către sud-vest și nord, decât câmpia tristă și pustie. „Veld-ul”, cum i se spune pe aici, e format dintr-un pământ roșiatic, uscat, arid, prăfos, presărat ici-colo cu câteva fire de iarbă rară și mici tufișuri de spini.

Lipsa totală de arbori este caracteristica acestei triste regiuni. În consecință, ținând seama că nu se găsesc nici cărbuni, iar legăturile cu oceanul sunt lente și dificile, nu e de mirare că localnicii sunt siliți să ardă, pentru nevoile casnice, bălegarul turmelor de animale.

Pe acest teren monoton, cu un aspect aproape dezolant, curg cele două râuri, atât de încete și cu malurile atât de joase, încât te miri cum nu se întind peste întreaga câmpie.

Numai spre răsărit, orizontul este tăiat de zimții îndepărtați ai celor doi munți, Platberg și Paardeberg, la poalele cărora poți zări, dacă ai ochi buni, fum, praf, mici puncte albe, care sunt colibe sau corturi și jur împrejur o forfotă de ființe vivoaie.

Aici, în acest veld, se găsesc zăcămintele de diamante în exploatare: Du Toit's Pan, New-Rush și, poate cel mai bogat dintre toate, Vandergaart-Kopje. Aceste mine sub cerul liber și aproape la suprafața solului, care sunt înglobate sub denumirea generală de „dry-diggings”, sau mine secate, au livrat, cu începere din 1870, diamante și pietre prețioase în valoare de aproximativ patru sute milioane de franci. Ele se află reunite într-o circumferință cu raza de cel mult doi sau trei kilometri. Se vedeau foarte bine cu binoclul de la ferestrele fermei Watkins, care nu se afla decât la patru mile engleze de ele.

De altfel, ferma e un termen destul de impropriu, dacă e vorba de această așezare, căci era cu neputință să zărești în împrejurimi vreun fel de cultură. Ca toți prețișii fermieri din această regiune a Africii de Sud, domnul Watkins era mai curând un proprietar de cirezi de boi, de turme de capre și de oi, decât un veritabil conducător al unei exploatare agricole.

1. Mila engleză: 1609 metri.

Domnul Watkins nu răspunsese încă cererii atât de politicoasă, dar atât de limpede formulate de Cyprien Méré. După ce reflectase cel puțin trei minute, el se hotărî în sfârșit să scoată pipa din colțul gurii și emise următoarea opinie, care n-avea desigur decât o legătură foarte îndepărtată cu problema în discuție:

— Cred c-o să se schimbe vremea, dragă domnule! Niciodată n-am suferit de gută mai mult ca în această dimineață!

Tânărul inginer se-ncruntă, întoarse o clipă capul și trebui să facă un efort ca să nu lase să i se vadă dezamăgirea.

— Poate că ați face bine dacă ați renunța la gin, domnule Watkins! răspunse el destul de tăios, arătând spre cana de gresie pe care atacurile repetate ale băutorului o goleau repede de conținut.

— Să renunț la gin! By Jove! Îți bați joc de mine! strigă fermierul. A făcut vreodată rău ginul unui om de treabă?... Da, știu ce vrei să spui!... Vrei să-mi citezi rețeta dată de medicul acela primarului care suferea de gută! Cum îl chema pe medic? Cred că Abernethy! „Vreți să vă simțiți bine? îi spunea el bolnavului său, trăiți cu un șiling pe zi și câștigați-l prin muncă!” Foarte bine și frumos! Dar, pe bătrâna noastră Anglie! Dacă, pentru ca să te simți bine, trebuie să trăiești cu un șiling pe zi, la ce-ți mai slujește că ai făcut avere?... Astea-s prostii nedemne de un om de spirit ca dumneata, domnule Méré!... Te rog, deci, să nu-mi mai vorbești despre asta!... Decât așa viață, mai bine în mormânt!... N-am alte bucurii decât să mănânc bine, să beau bine, să fumez o pipă, ori de câte ori am poftă – și dumneata vrei să renunț la ele?

— Oh! Nu țin defel! Răspunse cu franchețe Cyprien. Vă amintesc numai o regulă de sănătate, pe care o cred justă! Dar, dacă vreți, să lăsăm asta, domnule Watkins și să revenim la obiectul special al vizitei mele.

Domnul Watkins, atât de vorbăreț mai înainte, recăzuse în mutismul său și scotea, tăcut, mici rotocoale de fum.

Ușa se deschise. Intră o fată, ducând o tavă cu pahare.

Aceasta drăguță persoană, încântătoare cu boneta ei, croită după moda fermierilor din veld, era îmbrăcată simplu, cu o rochie

de pânză cu floricele. În vârstă de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu un ten foarte alb, cu părul blond și fin, cu ochii mari, albaștri, cu o fizionomie blândă și veselă, ea era imaginea sănătății, a grației și a buneia dispoziții.

— Bună ziua, domnule Méré! rosti ea în franțuzește, dar cu un ușor accent britanic.

— Bună ziua, domnișoara Alice! răspunse Cyprien Méré, care se ridicase la intrarea fetei și acum se înclină în fața ei.

— V-am văzut când ați sosit, domnule Méré, reluă miss Watkins, lăsând să i se vadă dinții frumoși, într-un surâs prietenos și, cum știu că nu va place ginul tatii, vă aduc oranjadă, nădăjduind ca o veți găsi destul de rece!

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară!

— Ah, nici nu vă puteți închipui ce a înghițit Dada, struțul meu, în dimineața aceasta! reluă ea cu familiaritate. Bila mea de fildeș pentru cârpit ciorapii!... Da, bila mea de fildeș! Și totuși, e destul de mare, știți domnule Méré și o primisem chiar de la sala de biliard din New-Rush!... Ei bine, acest nesătul de Dada a înghițit-o ca pe o pilulă! E un animal răutăcios, care o să mă facă să mor de supărare, mai devreme ori mai târziu.

În timp ce povestea, miss Watkins avea în colțul ochilor săi albaștri o mică rază veselă, care nu părea să indice o dorință prea fermă că acest pronostic lugubru să se împlinească, nici mai devreme, nici mai târziu. Dar, deodată, cu intuiția atât de pătrunzătoare a femeilor, ea fu izbită de tăcerea tatălui său și a tânărului inginer, ca și de faptul că prezența ei îi stânjenea.

— S-ar părea, domnilor, că vă deranjez! Dacă aveți secrete pe care nu trebuie să le știu, am să plec!... De altfel, nici n-am timp de pierdut! Trebuie să-mi studiez sonata, înainte de a mă ocupa de pregătirea mesei!... Ei, hotărât lucru, nu prea sunteți vorbăreți astăzi, domnilor!... Vă las cu comploturile dumneavoastră sumbre!

Aproape de ieșire, se întoarse și spuse, cu grație, deși subiectul era dintre cele mai serioase:

— Domnule Méré, când o să vreți să mă ascultați la tema despre oxigen, vă stau la dispoziție. Am citit de trei ori capitoul